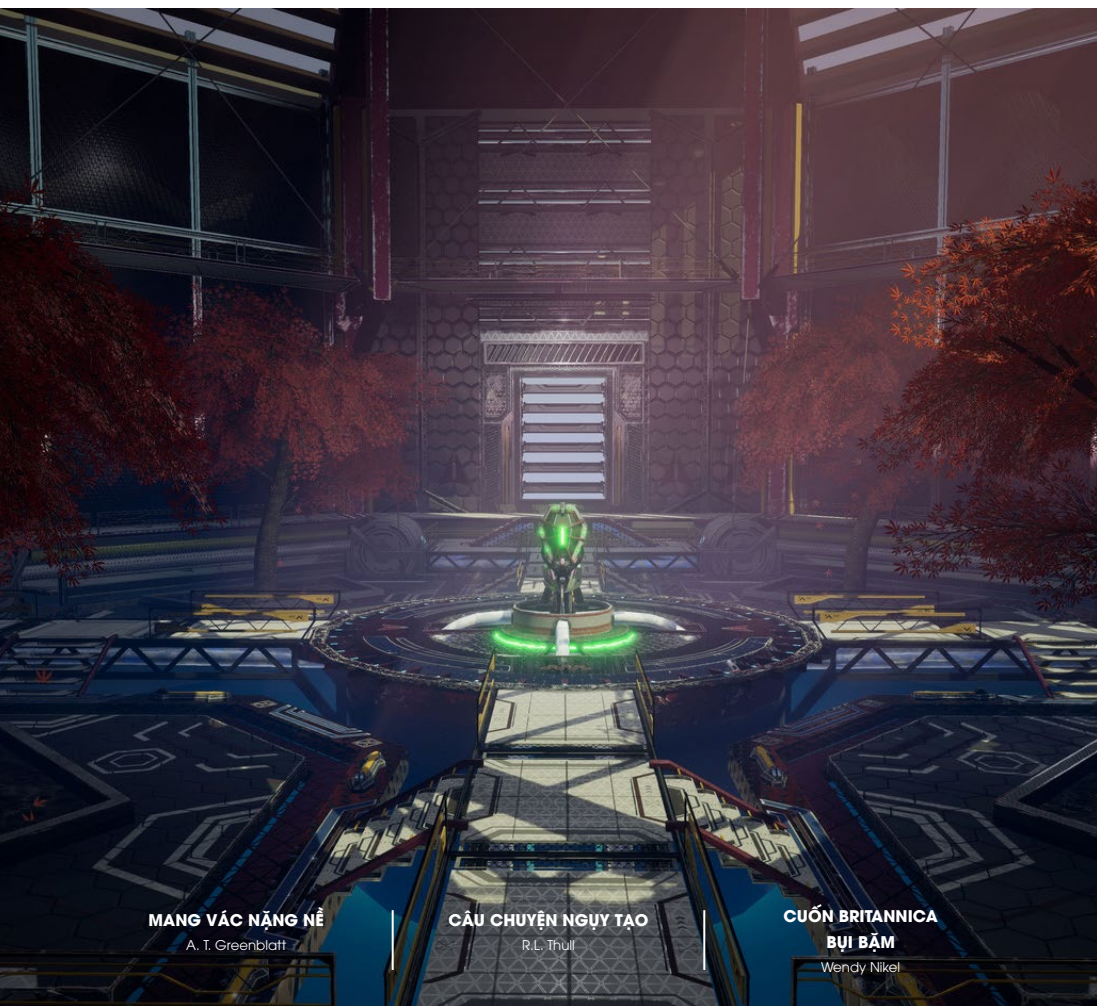

TẠP CHÍ KHOA HỌC VIỆN TƯỜNG VIỆT NAM

30/10/2018

24

MANG VÁC NẶNG NỀ

A. T. Greenblatt

CÂU CHUYỆN NGỤY TẠO

R.L. Thull

CUỐN BRITANNICA

BỤI BẬM

Wendy Nickel

Cùng với tranh của BenMauro, FotoN-3, katya-gudkina, kepperoni, paooo, Prospass, SamMuk1R1, Shue13, SNikola, Tryingtofly; và phim của 7TH AEON, Jeffrey Meacham & Michael Rootare.

Ảnh bìa: Alex Falk.

Thực hiện bởi

HỘI THÍCH TRUYỆN
SCI FI

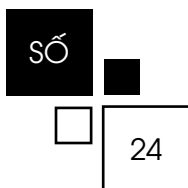
SFVN (từ đây về sau gọi là “Tạp chí”) là tạp chí điện tử hoàn toàn phi lợi nhuận, ra đời với mục đích giúp độc giả Việt Nam trở nên yêu thích hơn dòng văn khoa học viễn tưởng (còn gọi là khoa học giả tưởng, khoa huyền). Tạp chí có sử dụng những nội dung được những người thực hiện Tạp chí (từ đây về sau gọi là “Nhóm thực hiện”) biên tập từ nhiều nguồn và được ghi chú nguồn ở phần “Credits” của Tạp chí. Nếu bạn là chủ sở hữu hoặc nắm giữ quyền lợi pháp lý liên quan đến các nội dung sử dụng trong Tạp chí và muốn thay đổi cách nội dung của mình được ghi nguồn hoặc muốn Nhóm thực hiện ngừng sử dụng các nội dung của bạn trong các Tạp chí tiếp theo, hãy liên hệ với Nhóm thực hiện qua địa chỉ thư điện tử: scifivietnam@gmail.com.

SFVN (herein called “The Magazine”) is an entirely non-profit electronic magazine, created for the sole purpose of fostering interest in the science fiction (also called Sci Fi or SF) genre among Vietnamese readers. The Magazine features contents that were curated and edited by the creators of The Magazine (herein called “The Creators”) from multiple sources and were given credits in the “Credits” section of The Magazine. If you are the owner(s) of or hold legal right(s) to any of the contents featured in The Magazine and wish to change how your content(s) are credited or want The Creators to stop using your content(s) in future issues of The Magazine, please contact The Creators at this email address: scifivietnam@gmail.com.

Bạn đừng quên ủng hộ những nhà văn, những người nghệ sĩ đã tạo ra những câu chuyện và bức hình có trong tạp chí bằng cách *tim đọc truyện gốc, xem hình gốc* nhé!

Link gốc của những truyện dịch và hình ảnh sử dụng được ghi ở mục **Credits**.

SFVN

TRUYỆN SCI FI

- 07 Mang vắc nặng nề
- 36 Câu chuyện ngẫu tạo
- 45 Cuốn Britannica bụi bặm
- 52 METAL GEAR SOLID (film)
- 54 Hey, hello
- 56 Old planet colony
- 58 Mobile Dracology Lab
- 60 Science fiction scene 4
- 62 Heavy Company
- 64 The Outpost//
- 66 Trade A New World
- 68 N.S.S.
- 70 A friendly place

SCI FI MUÔN VẺ

INDIE SCI FI

- 73 7TH AEON
- 77 Deus Ex - Human Revolution

CREDITS

- 81 Nhân sự thực hiện
- 81 Tư liệu hình ảnh
- 82 Tư liệu bài viết

date / /

**TRUYỆN
NGẮN
SCI FI**

MANG VÁC NẶNG NỀ

A. T. Greenblatt
(Hương Phạm dịch)

RỒI ĐÂY, CÁI TRÒ THU HỒI RÔBỐT ĐIỆN này bắt đầu trở nên nhàm lăm rồi, và đây là tôi còn là chuyên viên công nghệ của cả đội đấy nhé. Nghe vậy chắc đủ hiểu tình hình của chúng tôi ra sao rồi. Ý tôi là, tên hacker còn không thèm ăn cắp các con rôbốt khác nhau mỗi lần – lần nào cũng là một con Commando 237X, và tình cờ thì đó cũng là một trong những mẫu giá trị nhất của nhà máy. Thế nên chuyện ấy không đùa được. Ngoài ra, anh chàng đồng đội Bruno của tôi thậm chí còn không muốn cân nhắc các phương án khác. Anh ta chỉ muốn hạ con rôbốt kia thôi.

Thôi được rồi, thích thì chiều, thế là bây giờ chúng tôi có mặt ở đây. Lại một lần nữa. Bruno ngồi trên mái nhà máy, quan sát cỗ máy dạng người cao 4 mét cấu thành từ hợp kim chất lượng cao và mã lập trình bị hỏng đục một lỗ trên hàng rào chắn giữa khu nhà máy và cánh rừng bên ngoài. Và tôi

thì quan sát đường truyền hình ảnh từ kính của Bruno trong phòng máy tính/phòng khách của mình và cảm thấy lo lắng.

«Anh đang làm cái quái gì vậy?» tôi hỏi qua micrô, cho dù tôi cũng đã lảng máng biết câu trả lời rồi.

«Không phải lúc này, Gee,» Bruno thì thầm đáp. «Cô không thấy tôi đang phải đương đầu với gì đây à? Làm ơn hãy bảo với tôi đường truyền hình ảnh vẫn ổn định đi.»

«Không, tôi vẫn thấy rõ hết tất cả mọi thứ. Anh thì sao?» Con rôbốt cúi xuống, đầu cúi gục, cơ thể sơn đen của nó đầy vết trầy xước sau bao năm sử dụng, và các ngón tay ba đốt kỳ quặc của nó đang mải bận tẽ hàng rào ra. Căn cứ theo kính của Bruno, cú nhảy từ mép mái nơi Bruno đang đứng lên vai con rôbốt xa 3,2 mét.

«Có khi,» anh ta nói. Và cả hai chúng tôi đều biết như thế tức là “Được đấy.”

«Anh không phải là một siêu anh hùng đâu.»

«Cần phải có một người là anh hùng chứ,» anh ta nói và ngay khi tôi vừa mở miệng để bảo với anh ta rằng chúng tôi thực sự nên thử cách khác, Bruno nhảy.

«MEKIẾPMEKIẾPMEKIẾP!» Bruno sẽ hụt mục tiêu, anh ta nhảy không tới nơi, và tôi sẽ phải chứng kiến bạn của mình chết. Mekiếpmekiếpmekiếp.

Nhưng rồi con rôbốt lùi lại một bước và Bruno xoay xổ tóm được nó. Hoặc ít nhất tôi đoán đó là chuyện đã xảy ra. Tôi không chắc được bởi tầm nhìn của tôi bị hạn chế. Bruno không còn rơi nữa và cổ con rôbốt chỉ còn cách kính của anh ta tầm hai phân, và mọi thứ cứ đong đưa loạn xạ và ôi lay Chúa, hình như con rôbốt đang tìm cách hất anh ta đi như một con chó bị ướn.

«Mẹ kiếp, đừng buông tay Bruno. Cố lên!» tôi có thể nghe thấy tiếng thân mình của Bruno nện thùm thụp lúc nó va vào lưng con rôbốt và tôi hình dung ra những vết bầm dập và tôi không biết phải giúp đỡ kiểu gì. «Dùng chìa truy cập đi!» tôi nói. Tôi có thể thấy tấm bảng ngăn nằm trên vai phải con rôbốt. Bàn tay Bruno đang với về phía nó, ngón tay cào cấu bản lề. «NGƯỢC RỒI! NGƯỢC RỒI! NÓ MỞ THEO CHIỀU NGƯỢC LẠI!»

Cuối cùng, Bruno cũng xoay xổ mở được tấm bảng ngăn ra và cố gắng nhét chiếc chìa khóa vào, nhưng vì mọi thứ rung lắc quá kinh khủng, anh ta cầm ngược chiếc chìa. «Chiều ngược lại, Bruno!» tôi cố gắng không hành xử như một đứa khờ nạn bởi tôi biết anh ta đang bám lấy một con rôbốt điên với chỉ một cánh tay trong khi con rôbốt thì cứ ngó ngoáy mãi và anh ta không thể cho đầu nổi thẳng hàng với nhau được, nhưng các cơ bắp của tôi đang căng cứng lại vì căng thẳng và tôi cảm thấy mình vô dụng quá thể.

Kế hoạch này rất, rất nhảm nhí.

Cuối cùng, anh ta cũng xoay sở nhét được chìa truy cập vào, và tôi thấy ngọn đèn LED sáng bừng lên. Đến đoạn này, tôi đoán Bruno buông tay ra, bởi lẽ chúng tôi lại rơi xuống tiếp.

« MEKIẾPMEKIẾPMEKIẾP! » tôi chưa bao giờ đi tàu lượn siêu tốc cả và tôi cảm thấy mừng vô cùng vì đã kịp tóm lấy thùng rác dưới bàn ngay trước khi ọ ra.

Tôi thề nếu Bruno mà sống sót sau vụ này, tôi sẽ tước hết đồ nghề của anh ta.

Lúc nhìn vào màn hình trở lại, anh ta đã đứng trên nền đất, ngược lên nhìn tấm lưng khổng lồ của con rôbốt. « Nhanh lên, Gina! » anh ta hét lên đầy hoảng loạn. Con rôbốt quay đầu và mắt nhìn thẳng vào anh ta. « Nhanh lên! »

Ồi lạy Chúa, vụ này sẽ có cái kết kinh khủng lắm đây, đúng không? Bruno là một người tử tế, nhưng anh ta mắc phải một cái tật rất khó chịu, đó là cứ đông cứng người. Vào đúng những lúc tệ hại nhất. Mẹ kiếp, tôi không thể nhìn được, không có thời gian nhìn, không có thời gian lường lự, phải nhập tên người dùng, mật khẩu, mã lệnh chương trình. Chuyện này sẽ dễ dàng hơn hẳn nếu đặc quyền an ninh của tôi cao hơn mức thấp nhất. Ok, tôi có thể giải quyết được. Hy vọng trước khi bạn tôi bị đập nát.

Ok, ok, file đang tải, nhanh lên, nhanh lên, *nhANH lên*. Mau lên nào. Làm ơn đừng chết, Bruno.

Bảng điều khiển xuất hiện và xin thẻ là tôi chưa bao giờ gõ lệnh thanh trừ nào nhanh đến vậy. Kết thúc chương trình, rôbot, HỦY.

Mới đầu, con Commando 237X không phản ứng. Thế rồi nó nói: «Cứu.»

Và *roii* nó tắt ngóm.

Ok.

Ok, chắc xong rồi nhỉ? Tôi ngược lên nhìn màn hình, phần nào hãi sợ mình sẽ nhìn thấy máu Bruno văng tung tóe khắp cặp kính khốn nạn kia. Nhưng tất cả những gì tôi nhìn thấy là các cây thông cao và khoảng trời trong veo. Tôi có thể nghe thấy tiếng anh ta thở hồng hộc.

«Kế. Hoạch. Ngu. Bỏ. Mẹ.» tôi nói. Giọng của tôi run rẩy.

«Tôi vẫn lành lặn, cảm ơn,» Bruno khò khè đáp.

«Tuyệt vời. Bởi vì tôi vừa mới choáng đến ói cả ra đây này.»

«Hy vọng cô không ói lên trang thiết bị.»

«Tôi ghét anh kinh khủng.»

Tôi gục đầu vào trong lòng bàn tay. Ok, nói thật này, đây *không phải* là công việc tôi nộp đơn thực hiện. Lúc Bruno hỏi tôi có muốn vào làm trong đội hệ thống rôbot không, đáng nhẽ ra công việc này sẽ chỉ có tôi, anh ta, một chục con rôbot tái sử dụng, và rất nhiều lon súp đậu lăng. Công việc của chúng tôi là tìm kiếm các lộ trình và công việc thường nhật hiệu quả hơn cho lũ rôbot trong nhà máy. Chỉ có vậy thôi. Anh ta sẽ là người trực tiếp làm việc trong nhà máy, tôi thì lo lập trình. Và tôi hết sức phấn khích khi cuối cùng cũng được tận dụng kỹ năng làm phần mềm của mình, và trở thành một phần của cộng đồng.

Bố tôi hay nói “Ngay cả những kế hoạch kỹ càng nhất cũng có thể thất bại,” nhưng tôi thất câu đó nhằm nhí vô cùng. Bruno và tôi nhận việc mới được một tháng mà đây đã là lần thứ năm trong vòng hai tuần chúng tôi phải đi bắt một con rôbot điên, mặc dù chúng tôi xoay xở bắt được bốn con kia trước khi chúng lọt ra khỏi nhà máy và bị ai khác phát hiện ra. Nhưng mọi lần đi bắt đều cực kỳ căng thẳng. Chúng tôi cần sử dụng một chìa truy cập thủ công để tắt một con mẫu Commando 237X đi, bởi đội trang thiết bị và cơ sở hạ tầng của cộng đồng hoang tưởng như một lũ rò về việc đám máy móc sẽ bị làm sao. Ừ thì, tôi cũng hiểu. Các mẫu Commando là thiết bị quân sự tái sử dụng, số lượng không nhiều, và nhà máy cần tận dụng mọi nhân lực cũng như rôbot nó sở hữu thì mới nuôi sống được tất cả mọi người trong khu. Nhưng nói thật nhé. Tôi chơi với Bruno Wong, thành viên tận tụy nhất trần đời của cộng đồng. Chẳng nhẽ điều ấy lại không

chứng minh rất rõ chuẩn mực đạo đức của tôi ư, cho dù hầu hết mọi người đều nghĩ tôi chỉ là trợ lý của Bruno?

«Này, chúng ta cần cho sắp biết chuyện này đang diễn ra...» tôi nói.

«Chúng còn hữu ích với cộng đồng hơn chúng ta,» anh ta nói. Trong một giây, tôi chẳng hiểu anh ta nói về chuyện gì. Nhưng rồi tôi nhận ra anh ta đang nhìn con rô-bốt. Ôi lạy Chúa, anh ta thậm chí còn không buồn lắng nghe tôi.

Và một phần nhỏ, kiệt quệ trong thâm tâm tôi đồng ý với anh ta. Ý tôi là, tôi chỉ là một đứa con gái đằng sau mấy dòng mã lập trình. Gần như chết tắc trong nhà 24/7. Những gì tôi làm được chỉ dừng ở một mức nhất định thôi.

~

Kệ bố nó.

Tôi đẩy lùi bàn phím và mở màn hình máy tính của mình lại, tóm lấy cặp nặng, và đứng lên. Khốn kiếp, tôi run thế cơ chứ. Tôi nhìn xuống và nhận ra tôi đã nôn cả vào thùng rác *lẫn* lên chiếc áo nhóm nhạc punk yêu thích của mình. Thế nên trong lúc Bruno còn đang mải bận nhòm ngó con Commando, tôi lên phòng tắm và cọ rửa. Tôi cảm thấy như thể mình đã bị chích điện, mặc dù đó chỉ đơn thuần là các cơ bắp của tôi thông báo với tôi rằng chúng thù tôi vì cứ đánh với Bruno. Tôi thực sự cần kiếm bạn tử tế hơn để chơi.

Chỉ có một vấn đề là khu thị trấn nhà máy này dân cư khá ít ỏi. Hệt như mọi cộng đồng khác trên lục địa này.

Ngoài ra, tôi thực sự muốn giữ công việc này, và Bruno là người duy nhất coi trọng kỹ năng của tôi.

Thôi kệ xác. Lúc quay trở lại, tôi dùng xe lăn bởi vì tôi không muốn phải dùng lực tay nữa.

Lúc ngồi lại vào phòng khách/văn phòng của mình, Bruno đã đứng dậy. Anh ta vẫn đang nhìn chăm chăm con rôbốt điên. Anh ta coi những vụ vi phạm an ninh này như sự xúc phạm cá nhân.

«Chúng ta thực sự cần tìm hiểu xem kẻ nào đứng đằng sau những vụ hack này,» tôi nói với anh ta.

«Để mà. Lũ trộm ích kỷ.»

«Định nghĩa thế hơi rộng mà cũng hẹp hòi quá đấy, anh bạn ạ.»

«Thật thế à?»

«Nhớ những kẻ hack chúng cũng chỉ đang cần thêm nhân lực thì sao?» tôi nói, đưa tay vuốt mớ tóc ướt. Mẹ kiếp, tay tôi *vẫn* còn run sau màn diễn trò siêu anh hùng nhảm nhí của Bruno. «Hoặc có khi chỉ là mấy đứa trẻ con hết trò? Hoặc có khi là cái nhân viên nhà máy từng bỏ đi, tên gì ấy nhỉ...»

«Đây là ăn cắp,» Bruno nói với cái giọng đầy lý tưởng, tự cao hay dùng mỗi khi anh ta không thể tranh luận thắng được. «Lý do là gì không quan trọng.»

«Mạng viễn thông bên ngoài thị trấn lờm khờm lắm. Có khi lần tiếp theo một con Commando hóa điên, chúng ta chỉ cần bám theo nó là được.»

«Cô nói thì dễ lắm. Tôi là người phải cáng đáng phần khó khăn nhất đây này.»

Tôi hít vào một hơi và ngả người ra sau. «Thế cơ à?»

«Xin lỗi nhé, Gee. Tôi không có ý gì đâu. Hôm nay oải quá mà.» Anh ta nghe như một thành viên ban nhạc emo mệt mỏi, bi kịch. Cho đáng đời. Trong lúc anh ta mê mải chơi trò đấng cứu thế, tôi chết tắc ở đây tìm hiểu nguyên nhân. Tôi rất không muốn tha thứ cho anh ta. Nhưng tôi quý anh chàng này quá nên không thể không được.

Tôi thở dài. «Chúng ta giải thích vụ hàng rào kiểu gì đây?»

«Chúng ta sẽ nghĩ ra cách gì đó.» Anh ta nhìn phần hàng rào bị cào toác phân nửa và cánh rừng thường xanh đằng sau nó. Bruno có một đặc điểm là anh ta rất được việc và tử tế nếu biết tập trung đầu óc. Ý tôi là, hồi chúng tôi lần đầu gặp nhau lúc tôi ra ngoài tập đi sáu tháng trước, anh ta là mới người đến, một kẻ lạ mặt hoàn toàn. Ngày hôm đó

tôi hành cạp chân mình quá mức, và anh ta ngồi lại trong lúc tôi nghỉ và chúng tôi tán dóc say sưa về công nghệ và anh ta đưa tôi về nhà. Về sau, tôi thậm chí còn để cho anh ta nghịch thử con máy bay không người lái tôi tái chế. Mặc dù tôi giữ đồ kinh khủng.

Tôi cắn móng tay trong lúc quan sát phần hàng rào hỏng. Tôi không biết anh ta sẽ chống chế nó kiểu gì. Cái lỗ kia lớn thật đấy.

Bruno liếc nhìn xung quanh khu nhà máy. «Chắc tôi giờ trông tã lăm.» Anh ta cố gượng cười. Nghe thật đáng sợ. «Đi đường nào sẽ dễ tránh người nhất đây, Gee?»

«Tôi biết thế quái nào được. Bật con máy bay lên và chờ tôi một tẹo.»

Tôi đợi Bruno khởi động con máy bay không người lái. Ngay khi nó đã sẵn sàng, tôi cho nó cất cánh, mê mẩn cái cách thế giới chậm rãi lùi ra xa trong quá trình nó dâng lên. Ý tôi là, tôi làm tất cả những gì mình có thể ở nơi đây, dán đủ kiểu áp phích ban nhạc mình tìm được từ hồi các nhạc sĩ còn có hàng bán kèm và khán giả khổng lồ kín khắp văn phòng/phòng khách của mình. Và tôi còn cố gắng tuần nào cũng đi bộ xa hơn một chút, không hướng này thì hướng khác. Nhưng lướt trên khu nhà máy cũ với những bãi đỗ xe bê tông nứt nẻ và nhà kho sang đi sửa lại của nó mang lại cho tôi cảm giác chẳng khác nào tự do.

«Tôi tin ngoài này chỉ có một mình chúng ta thôi, Bruno à.» Một lúc sau tôi nói. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, bởi lẽ chúng tôi bị chậm tiến độ kinh khủng. Mưa rào, lũ lụt, và sạt lở đất đã tàn phá hệ thống cơ sở hạ tầng vốn dĩ đã rệu rã lắm rồi. Gần như tất cả mọi người trong thị trấn đều đang phải ra ngoài để sửa các tháp phát tín hiệu điện thoại và đường sá hay thu hoạch hoa màu từ các trang trại hay đưa các hộp súp đến những thị trấn gần đó.

«Tuyệt.» Bruno ngược lên nhìn con máy bay và tặng tôi một nụ cười. Tội nghiệp, cái anh này trông giống một thành viên ban nhạc emo quá cơ.

«Năm vụ xảy ra trong vòng hai tuần là không bình thường,» tôi thử nói lại, bởi vì thật tình mà nói, tôi cảm thấy rất lo lắng về vụ này. Ý tôi là, tôi thỉnh thoảng nghe đến các vụ hack xảy ra ở các cộng đồng khác, và đội IT của nhà máy luôn đề mắt dè chừng, nhưng ngay cả vậy, chuyện này cũng hiếm khi xảy ra và thường thủ phạm là ai đó ở ngay trong cộng đồng. «Tôi đã ngó qua mã của tên hacker và thấy nó khá cầu thả, với cả...»

«Làm ơn đi, Gina. Không phải lúc này.»

Bruno không thể thấy tôi hất tay lên trời vì bức bối. Khốn kiếp, nếu không phải lúc này thì còn lúc nào nữa? Tôi chỉ thèm được nghỉ ngày hôm nay và nghe hết mọi bài nhạc black metal mình có cho đến khi tôi cảm thấy đỡ hơn. Tại sao anh ta lại cứ cứng đầu cứng cổ thế nhỉ?

Và rồi tôi ngộ ra. Bruno xấu hổ vì đề chuyện này xảy ra trong ca trực của mình. Anh ta và mẹ đến thị trấn của chúng tôi khoảng sáu tháng trước, lợi bộ từ tận một bang khác sang đây, và kể từ đó đến nay, anh ta luôn hết sức cố gắng giúp đỡ. Về cơ bản, anh ta cũng sợ trở thành một kẻ vô dụng đối với cộng đồng và mất việc chẳng kém gì tôi.

Tôi thở dài. «Thôi được rồi. Thế nhân với đội trang thiết bị cấp cho tôi toàn quyền truy cập thì sao? Tôi nói nghiêm túc đấy. Tôi biết bọn Commando siêu quan trọng, nhưng tôi không thể sửa được cái quái gì hết nếu cứ chết tắc ở cấp truy cập căn bản thế này.»

«Được rồi, Gee.»

Nhưng anh ta không lừa được tôi với cái thái độ đó đâu. Chúng tôi sẽ lại bàn về chuyện này trong khoảng hai ngày nữa. Anh ta đang lảng tránh vấn đề thật sự. Và đó là lý do anh ta không nhìn thấy Commando 237X mở mắt, ngồi dậy, nắm tay lại, và tung một cú đấm ra trò.

Bruno rên rỉ ngã xuống đất.

Mọi thứ cơ bên trong cơ thể tôi căng cứng lại. Ôi lạy Chúa, lại nữa rồi. Tôi biết làm gì đây?

~

«Chạy ngay đi,» tôi gào lên với Bruno và đưa con máy bay lên ngay bên trên đầu anh ta. Nhưng rồi tôi nhận thấy kính và tai nghe của anh ta đang nằm trên nền đất cách đó mười mét.

Bỏ mẹ rồi, giờ thì Bruno không thể nghe được tôi khi tôi quát anh ta. Tôi đã nói là Bruno đôi khi bị đờ người vào những lúc tệ hại nhất chưa nhĩ?

Tôi cho con máy bay lượn vòng tròn trên chỗ cặp kính rơi, cố gắng lờ đi việc mặt kính đã rạn nứt, tìm cách thu hút sự chú ý của Bruno. Nhưng anh ta nhìn thấy con rôbốt khổng lồ đầu tiên và mặt anh ta trắng nhợt ra. Thế rồi anh ta lăn ra xỉu.

Mẹ kiếp, Bruno. TÔI KHÔNG BIẾT TỰ LÀM VIỆC NÀY KIỂU GÌ ĐÂU.

Ok, ok, ok. Mẹ kiếp. Ok. Có những lựa chọn nào đây? Chìa khóa vẫn gắn bên trong con rôbốt. Tôi vẫn có thể truy cập mã lập trình của nó ở mức giới hạn. Ok, ok, tôi *nghĩ* mình có thể xoay sở được.

Tôi cho con máy bay quý báu của mình đổ lại trên mái nhà máy. Tôi sẽ cần cả hai tay.

Được rồi, bước một nào. Tôi cho hiển thị đường truyền hình ảnh của con rôbốt lên trên các màn hình máy tính của tôi, bởi vì mặc dù thừa nhận điều này thì cay thật đấy, nhưng

tôi tin kính của Bruno đã không còn sửa được nữa rồi, và tôi sẽ không thể làm được gì nếu không có thông tin hình ảnh. Thế là “mắt” con rôbốt giờ cũng là của tôi. Và nó đang nhìn Bruno chăm chăm. Trông ghê thật.

Bước hai, lệnh thanh trừ. Mã lệnh tôi đã sử dụng rất thành thạo. Chỉ có điều là lần này nó không phát huy tác dụng. Ôi lạy Chúa, tại sao nó lại không hoạt động? Con Commando bắt đầu tiến tới chỗ Bruno đang nằm sõng soài trên nền đất và giao diện mã lệnh cho thấy nó đang chạy một chương trình tự vệ quân đội của mình. Ôi mẹ kiếp. Khởi động lại, rôbốt. **KHỞI ĐỘNG LẠI.**

Con rôbốt cứ tiến tới trước, phần mềm tự vệ quân đội của nó về cơ bản giờ ngón giữa cho mọi dòng mã lệnh mới tôi nhập vào.

Nó chỉ có cách Bruno bốn bước. Hai.

«Xin lỗi nhé,» tôi lẩm bẩm trong lúc tôi thực hiện điều duy nhất tôi có thể think nghĩ ra và chạy chương trình gốc. Chương trình đã khiến cho nó lên cơn điên.

Tôi thề là rôbốt trông như thể nó đang cân nhắc yêu cầu của tôi, như thể nó muốn tặng tôi thêm một ngón giữa nữa. Nhưng rồi nó ngừng bước, quay đầu lại, và bắt đầu tiến về phía hàng rào. Tôi suýt nữa thì ngã nhào khỏi ghế vì nhẹ nhõm. Ôi lạy Chúa, tôi lại run rồi. Quên Bruno đi, ngày mai cơ thể *của tôi* sẽ nát như tương.

Ok, ok, ok. Tôi giải quyết được. Và tiện nói luôn, tôi đồng tình với Bruno.

Chúng tôi sẽ không để mất con rôbốt khốn nạn này.

Trong lúc con rôbốt còn đang mải bận phá hàng rào, tôi thực hiện điều một người bạn tử tế sẽ làm và để lại cho Bruno một lời nhắn trên điện thoại. Giọng của tôi run kinh khủng lúc nói, «Ê, Bruno, đừng lo, tôi kiểm soát được tình hình rồi,» run đến mức nếu bản thân tôi mà nghe được câu này thì tôi cũng chẳng tin đâu. Đó là, nếu anh ta nhận được tin nhắn của tôi. Mạng di động lờm khờm lắm.

Nhưng Bruno là một người thông minh. Anh ta sẽ hiểu. Hoặc ít nhất anh ta sẽ phải lo ngay ngáy cho đến khi lết mông đến nhà tôi và hỏi tôi trực tiếp. Tôi tin chắc khi ấy, mình sẽ có một câu chuyện thú vị dành cho anh ta.

Hoặc ít nhất, tôi hy vọng vậy. Lạy Chúa, tôi thậm chí còn không muốn nghĩ về chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi để mất con rôbốt này. Tất cả sẽ là lỗi của tôi và mọi người sẽ chẳng bao giờ tin tưởng giao phó gì cho tôi nữa, và đó sẽ là dấu chấm hết cho sự nghiệp ngăn ngừa vô cùng của tôi. Tệ hơn, chắc sẽ có một số gia đình ở các thị trấn lân cận chết đói nếu một con rôbốt của chúng tôi bị ăn cắp.

Ôi lạy Chúa, tôi nghĩ mình sẽ lại nôn ra mất. Mẹ tôi luôn thúc giục tôi hỏi xin trợ giúp. Giờ mà được giúp thì tốt quá, nhưng bố mẹ và anh em và bạn cùng phòng của tôi đều

đang ở ngoài đường đóng góp cho cộng đồng và đồng đội kiêm người bạn khác duy nhất của tôi trong thị trấn cô đơn này đã lăn ra xỉu.

Tôi đoán thế tức là rốt cuộc cô gái đằng sau dòng mã sẽ phải cáng đáng tất cả.

Thế nên, lúc con rô bốt cào xong cái lỗ trên hàng rào và bước ra thế giới bên ngoài, tôi đi cùng với nó.

~

Nói thật thế này nhé: tôi chưa bao giờ ra ngoài thị trấn nhà máy nhỏ bé của mình. Ủ, tôi biết. Ý tôi là hồi nhỏ thì tôi có ra ngoài, lúc đường sá chưa tệ hại thế này và gia đình của tôi vẫn còn đi nghỉ mát trên núi hay hồ các kiểu. Nhưng chẳng có gì thú vị cả. Tôi luôn muốn xem hòa nhạc trực tiếp hay ăn thử một trái xoài tươi hay gì đó, nhưng không ai còn đi du lịch giải trí nữa. Đặc biệt là một đứa đi đứng có vấn đề.

Ngoài ra, rời đi sẽ là một việc lỗi bịch đối với tôi. Ý tôi là, gia đình của tôi ở đây và nơi này là một cộng đồng tử tế, ngay cả khi 85% dân số không nhớ tôi tồn tại bởi phần lớn các tòa nhà khốn nạn này có cầu thang trước cửa.

Nhưng điều ấy không có nghĩa là tôi không rèn luyện sức bền. Tuần trước tôi đi bộ gần hai kilômét trước khi anh trai tôi phải cõng tôi về. Kế hoạch của tôi là đi bộ đến thị trấn lân cận một mùa hè nào đó, không cách này thì cách khác.

Tôi hình dung nó sẽ giống hệt như thế này, đi bộ xuyên rừng trên một con đường đầy bùn đất nhưng khá bằng phẳng, xung quanh chẳng có gì ngoại trừ cây cối và sóc và rêu mốc. Con rôbốt hiện đang cáng đáng tất cả mọi việc, nhưng tôi rất thích hình ảnh nó truyền về.

Con Commando đi theo một trong những tuyến đường vận chuyển. Theo thư mục, nó kéo dài khoảng 23.4 kilômét cho đến thị trấn tiếp theo, và ở giữa chẳng có gì ngoài rừng.

Con rôbốt này đang đi đâu vậy nhỉ? Ý tôi là, tôi không phàn nàn đâu, bởi vì tự do hẳn là như thế này đây. Nhưng tôi không biết nữa, mấy vụ hack này có gì đó *không ổn*.

«Ok, nghe này, bọn tao cần mày quay về nhà,» tôi nhấn cho mã lệnh của con rôbốt.

Công việc này sẽ dễ dàng hơn cả triệu lần nếu đội trang thiết bị hoang tưởng cấp cho tôi toàn quyền truy cập. Đôi khi tôi có cảm giác Bruno dễ mến hơi quá đà và mọi người quên mất rằng tôi là một phần của đội. Ý tôi là đúng là tôi có đóng góp thật, nhưng tôi không chỉ đơn thuần là một cái tên và một giọng nói. Tôi biết mình có thể đóng góp cho dù tôi phải phụ thuộc vào người khác trong, à, gần như mọi thứ diễn ra bên ngoài nhà của tôi. Và vì thị trấn đang chật vật tồn tại, đôi khi tôi cảm thấy mình như một gánh nặng khác.

Đôi khi Bruno cứ nam tính quá đà, nhưng ngay lúc này đây, tôi sẵn sàng đánh đổi bất kỳ thứ gì để được tự chủ như anh ta.

Mặc dù trong trường hợp này, có lẽ cũng may là tôi không giống Bruno. Ý tôi là không quá ngoan ngoãn. Bởi vì...tôi từng là một đứa nhóc chán đời. Tự học cách hack căn bản. Tôi tin mình sẽ phải sử dụng kỹ năng ấy ở đây bởi tôi sẽ dứt khoát không để mất con Commando khôn nạn này.

Thế là trong lúc con rôbốt bước, tôi lạch cạch gõ. Cả hai người chúng tôi đều chậm rề rề. Con đường đầy bùn đất này gây cản trở cho con rôbốt, và kỹ năng hack bao lâu không dùng của tôi gây cản trở rất nhiều cho tôi. Thứ duy nhất tôi truy cập được là hệ thống nhận và xuất âm thanh của con Commando. Tôi thử chửi thề vào trong micro và con rôbốt tự nhiên ăn nói rất tục tĩu. Chim chóc trên cây bay tóa đi hết.

Thôi kệ. Tôi khởi động lại thêm một lần nữa.

«Cứu,» con rôbốt nói.

Tôi ngưng tay gõ. Cái quái gì vậy? Đây là lần thứ hai con rôbốt nói như thế, nhưng lần đầu tiên tôi thực sự chú ý đến nó. Rôbốt trong nhà máy được lập trình để chỉ sử dụng câu đó khi chúng mắc kẹt, chẳng hạn như dưới một tấm nâng hay trong một rãnh mương. Chuyện ấy đôi khi vẫn xảy ra khi chúng vận chuyển hàng giữa các thị trấn.

Nhưng tại sao bây giờ nó lại dùng câu đó?

Hừm. Là thật. Thế là, lần đầu tiên trong sự nghiệp thợ săn rôbốt điện hết sức ngăn ngủ của mình, tôi để mặc kệ một con rôbốt bị hack.

~

Ok, giờ thì tôi chẳng hiểu gì nữa. Tại sao con rôbốt điện này lại đứng trước một chõng cây đổ và nhìn nó chằm chằm? Tại sao con Commando này nhìn kinh thế? Ý tôi là, chẳng có gì đặc biệt về nơi này cả. Nó chỉ là một điểm khác trên con đường lầy lội, với một bên sụp xuống và trở thành một dốc đá cheo leo. Giống hệt như hàng trăm điểm khác chúng tôi đã băng qua trên đường.

Thế rồi đám cây bắt đầu nói.

«Ôi, cảm ơn chúa.»

«Mẹ!» tôi thốt lên và tí nữa thì lại ngã lăn ra khỏi ghế của mình, quên mất rằng tôi vẫn còn đang để chế độ phát âm thanh. Con rôbốt tôi quản đã trở thành một kẻ rất khiếm nhã.

Khu rừng im lặng vài giây, và rồi... có phải tiếng chó sủa không vậy nhỉ?

«Cô là ai?» mấy cái cây hỏi.

«Mày là cái giống quái gì thế?» tôi hỏi. Mẹ kiếp, bàn tay tôi lại run rẩy rồi. Có thể tôi không phải là người hay đi ra ngoài, nhưng ngay cả tôi cũng biết cây không biết nói.

«Tôi là Evie Stevenson. Tôi cần giúp đỡ.»

Tại sao cái tên ấy nghe quen thế nhỉ? «Bà... bà đang ở đâu?»

«Dưới này.» Ai đó – không phải tôi – cố khiến cho con rôbốt nhúc nhích đầu, nhưng bằng lệnh cứ nói “Mã lệnh không hợp lệ.»

«Tổ sư cái máy tính này nữa. Mà thôi, cô giúp tôi được không?» mớ cây nói.

«Giúp gì cơ?» tôi nói, nhưng rồi tôi nhận thấy chẳng hiểu sao mình đã tạm thời truy cập được chương trình điều khiển chuyển động của con rôbốt. Cái quái gì thế này?

Tôi cẩn thận cho con rôbốt bước tới trước và nghiêng đầu để nhìn được rõ giữa hai thân cây đổ. Cái kẻ hacker kinh khủng này là ai vậy?

Thế rồi tôi nhìn thấy câu trả lời.

Trên một gờ đá, bên dưới con rôbốt khoảng ba mét, có rất nhiều hộp súp trống rỗng để mở, một con chó đầy bùn đất, và một bà tóc bạc bê bát bùn lầy, kiệt quệ.

«Mẹ kiếp,» tôi nói. «Bà là hacker à?»

«Ngạc nhiên chưa,» Stevenson nói. Bà ta trông như thể sắp bật khóc vì nhẹ nhõm đến nơi. «Cô là ai?»

«Tôi là Gina. Tôi làm việc cùng với Bruno Wong trong đội hệ thống rôbot.»

«À, tôi biết cô rồi. Tôi tưởng cô chỉ là trợ lý của cậu ta.»

Tôi thở dài. «Tin tôi đi, tên kia thú vị đấy, nhưng hần mà không có đồ nghề thì cũng vô dụng thôi.» Câu nói đó khiến cho Stephenson bật cười. Nghe như đã lâu lắm rồi bà ta mới được cười xả lảng như vậy. Tôi thấy phần nào hạnh phúc vì đã giúp cho bà ta được vui lên chút ít. «Tôi mang con rôbot bà muốn đến rồi đây, chắc thế.»

«Cảm ơn Chúa. Máy tính bảng của tôi đang bắt đầu trở nên nhiều.» Bà vẫy chiếc máy tính và trông nó cũng rất tã. Đây các vết rạn nứt. Tôi tự hỏi không biết mình có sửa được nó không.

Bất chợt, tôi cảm thấy hết sức tội lỗi vì đã ngăn bốn con rôbot bị hack hồi trước.

«Mà sao bà rơi xuống dưới đó thế?» tôi hỏi.

«Tôi đi đưa đồ hộp cùng một con Commando. Thỉnh thoảng nhà máy cần cho người kiểm tra khách hàng của mình.» Con chó lại bắt đầu sủa và Stevenson gọi nó đến

gần, choàng tay ôm lấy nó. «Mọi chuyện đang bình thường thì một cơn bão ập đến và gió tạt rất mạnh. Chúng tôi đáng nhẽ ra không nên ra đây.» Bà ta nhìn chăm chăm vào tai con chó. «Con đường trở nên lầy lội quá. Con rôbốt bị trượt chân nhưng vẫn xoay sở đứng vững được trên đường. Tôi và Peanut cũng trượt chân nốt, nhưng chúng tôi không được may mắn bằng. Con rôbốt khôn nạn ấy cứ tiếp tục đi, cho dù hầu hết chỗ hàng nằm ở dưới này cùng với chúng tôi.»

Đến đây tôi ngộ ra. «Ô, bà là nhân viên bị mất tích.» tôi nhớ mình từng nhìn thấy tên bà ta trên danh sách nhân viên nhà máy. Tất cả những người trên đó đều có những biệt danh quái dị ghi trong ngoặc. Biệt danh của Stevenson là ‘Mẹ kiếp, rắc rối còn hơn cả con rôbốt cũ xì!’

«Họ tưởng bà trốn đi mất rồi,» tôi nói.

Vẻ mặt của Stevenson trở nên buồn thiu. «Họ thực sự nghĩ tôi bỏ họ mà đi à?»

«Ừ, họ hay nghĩ xấu cho người khác lắm.»

«Hoặc đưa ra quyết định hấp tấp.»

Tôi nhìn quanh văn phòng cô độc của mình. «Ừ.»

«Này, tôi sẽ tuyển cô. Cô làm được hết với chỉ một chiếc chìa truy cập.»

Câu đó làm tôi nhoe nhoẹt miệng cười. «Ok, nghe này, tôi sẽ đăng xuất một giây thôi. Hình như tôi vừa mới nghe thấy bạn cùng phòng của mình về nhà. Tôi sẽ xem liệu chúng tôi có thể cử người đến giúp không.» tôi tóm lấy nạng.

«Đừng đi. Xin cô đấy,» bà ta nói. Tôi tin đây là câu tuyệt vọng nhất mình từng được nghe người khác nói. Tôi có ấn tượng là cái bà này bình thường không để bất cứ chuyện gì cản trở mình, nhưng bấy giờ, bà ta trông có vẻ sợ hãi.

Tôi đặt nạng xuống. «Ok. Tôi làm gì đây? Ngồi ở chỗ này tôi hơi bị hạn chế ở.» Và để chứng minh cho điều tôi vừa nói, quyền truy cập tạm thời tôi dùng để kiểm soát chuyển động của con rôbot hết thời hạn hiệu lực.

«Tôi không nghĩ vậy đâu,» Stevenson nói. Bà ta nói hết sức nghiêm túc. «Cô bé bà già và con chó này lên một chút nhé?» Bà ta gõ lên chiếc máy tính bảng. «Địa chỉ MAC của cô là gì?»

Tôi đưa địa chỉ cho bà ta, và mấy giây sau, một mới cửa sổ mới xuất hiện trên màn hình của tôi. Đó chính là quyền truy cập toàn diện chương trình của con rôbot.

Mẹ kiếp. Bàn tay tôi lại run lên bần bật, nhưng lần này là vì phấn khích. Tự do là như thế này đây.

~

Tôi dọn dẹp rất nhanh mớ cây đổ, tất nhiên là bằng con rôbốt. Tôi thậm chí còn bắt đầu nghĩ vụ này sẽ chỉ là một nhiệm vụ giải cứu đơn thuần. Nhưng rồi một bảng cảnh báo hệ thống xuất hiện trên màn hình.

Có vẻ con Commando 237X tưởng là nó đang bị tấn công.

Đợi đã, sao thế? Ai tấn công cơ?

Thế rồi, con rôbốt ngã xuống. Đường truyền hình ảnh của nó nảy bật lên lúc nó va xuống mặt đất, và tôi siết chặt lấy một bên cạnh bàn. Thật tình chứ, vụ này cần phải ngưng ngay. Ruột gan của tôi không thể chịu nổi cái trò xóc máy quay như thế này.

«Chờ một chút nhé, bà Stevenson,» tôi nghiêng răng nói. Thế rồi tôi cắn môi, bởi vì ôi lạy Chúa, tôi sẽ nôn thêm lần nữa mất nếu cứ tiếp tục nói.

Thôi kệ mẹ nó, tôi sẽ để chương trình tự vệ hoạt động, bởi vì nếu có kẻ nào nghĩ mình có thể tấn công một con Commando điên giữa rừng thì kẻ đó xứng đáng bị con rôbốt nghiền nát.

Tuân theo mã lệnh mà tôi dứt khoát dán chặt mắt vào, con rôbốt ngồi dậy và quay ra sau. Nó nhấc tay lên và liên tục bỏ xuống.

Ốc tò mò khiến tôi hé mắt ra quan sát màn hình xem con Commando đã nện nátбет kẻ tấn công ra chưa.

Thế rồi tôi thấy kẻ tấn công là ai. Thấy người bấy giờ đang nằm dưới cánh tay kim loại giận dữ kia.

Bỏ mẹ. Bỏ mẹ. Bỏ mẹ. Hủy chương trình, rôbốt. MẸ KIẾP, HỦY CHƯƠNG TRÌNH.

~

Tôi ghét mấy vụ bồn cũ soạn lại thế này. Đặc biệt là khi thứ được lắp lại là một chuỗi ý tưởng ngớ ngẩn. Nhưng mà anh ta may mắn ra phết. Cánh tay con rôbốt dừng lại chỉ cách đầu Bruno có mấy phân.

Suốt một giây liền, cả hai người bọn tôi chẳng ai thở nổi. À không: chúng tôi chẳng làm được gì ngoài thở.

«Kế hoạch. Ngu si. Vô cùng.» tôi phì phò nói và con rôbốt lắp lại lời của tôi.

Bruno chớp mắt như thể vừa bị mặt trời chiếu vào.
«Gina à?»

«Còn ai khác nữa, cha nội?»

Anh ta mở miệng. Rồi ngậm vào. Sau đó lại mở nó ra.
«Chuyện quái gì thế này, Gee?» anh ta cuối cùng cũng nói.
«Tôi tưởng cô... cô không thể...»

«Không thể gì cơ? Thực hiện công việc của tôi à?»

Anh ta nhìn thấy chiếc chìa khóa vẫn còn đang cắm trong vai con rôbốt. «À.»

«Chuyện quái gì đang diễn ra trên đó thế?» Stevenson gọi vọng lên. Peanut sửa soạn xả cả lên.

«Ai đấy?» Bruno hỏi, quay ngoắt xung quanh trên con đường đầy bùn.

«Evie Stevenson. Người đứng đằng sau mấy vụ hack đó. Bà ta mắc kẹt ở đó đã mấy tuần rồi và cần người giúp.»

«Ồ. Vậy là cô tự phát hiện ra mọi chuyện mà không cần đến tôi,» Bruno nói và mẹ kiếp, anh ta lại trông như một thành viên ban nhạc emo.

«Đừng có nhúc nhích gì đấy nhé, không thì thẻ có Chúa, tôi sẽ đập anh bẹp dí luôn.»

Tôi dẫn con rôbốt ra chỗ vách đá, bây giờ đã chủ yếu không còn bị cây chắn nữa. Tôi cẩn thận cho một cánh tay thò xuống. Peanut trèo lên đầu tiên. Sau đó đến Stevenson.

«Hiệu nghiệm rồi,» bà ta nói lúc đã quay trở lại được trên con đường. Mắt bà ta ứa lệ. «Kế hoạch lộ bịch này hiệu nghiệm thật rồi. Cô được nhận rồi đấy, Gina.»

Cả hai chúng tôi phá ra cười, trong khi Bruno trông có vẻ ngẩn tò te.

«Tôi cho mọi người đi nhờ nhé?» tôi hỏi. Stevenson bế Peanut lên và gật đầu.

Con Commando nhắc họ lên bằng một bên tay, và tay còn lại thì nhắc anh đồng đội cứng đầu, tử tế của tôi lên.

Bruno cứ khẳng khẳng nói rằng anh ta có thể tự mình quay trở lại, kể ra cũng buồn cười bởi lẽ bấy giờ, anh ta trông te tua chứ không còn thú vị nữa.

«Bình tĩnh nào. Tôi cần được.»

Mẹ tôi đã nói đúng, nhờ người khác giúp khi cần là rất quan trọng. Nhưng đôi khi ta phải tự lo lấy thân.

«Gina...» Bruno dợm nói, nhưng tôi ngắt chức năng nhận âm thanh bởi tôi là người đằng sau mớ mã lệnh và tôi có thể làm vậy.

Nhưng tôi vẫn thỉnh thoảng kiểm tra họ. Bruno thì đang ngồi giận dỗi bên trái còn Stevenson thì đang mỉm cười bên khớp khuỷu phải con rôbốt, tay ôm lấy Peanut, trong khi nó thì đang dè dặt ve vẩy đuôi. Họ không thể nhìn thấy tôi, nhưng tôi mỉm cười lại với họ.

Tự do là thế này đây đúng không?

Ôi lạy Chúa, lập trình lũ Commando sẽ vui lắm đây. Tôi có *rất* nhiều ý tưởng. Bắt đầu với tạo ra các mã lệnh thủ tục hiệu quả nhất và tìm cách sửa lại cái lỗ trên hàng rào. Và có khi lần tới, khi Stevenson sang thị trấn lân cận, tôi sẽ đi cùng với bà ta, không cách này thì cách khác. ■

Truyện gốc đăng trên Uncanny.

A. T. Greenblatt

A. T. Greenblatt là một kỹ sư cơ khí kiêm nhà văn. Cô sống ở Philadelphia và thường xuyên “bắt” bạn bè phải làm chuột bạch cho những thí nghiệm bếp núc của mình. Cô tốt nghiệp khóa học viết Viable Paradise XVI và Clarion West 2017. Các tác phẩm của cô đã được đăng tải trên các tạp chí danh tiếng như *Uncanny*, *Beneath Ceaseless Skies*, và *Fireside*.

CÂU CHUYỆN NGỤY TẠO

R.L. Thull
(Long Nguyễn dịch)

JACKIE RẼ VÀO LỐI DẪN LÊN GARA CỦA MỘT căn nhà kiểu nông trại màu xanh với thảm cỏ nâu khô héo, nhiệm vụ tiếp theo của cô. Cô luôn dùng xe công ty, một chiếc xe trắng không gì đặc biệt, không cửa sổ sau, và – để đảm bảo giữ bí mật – phần thương hiệu in bên thành biến mất khi gần đến nơi. Công ty có một app cho các nhân viên thực địa của mình, chứa đủ mọi thông tin liên quan - tên và ngày sinh và ảnh đối tượng, địa chỉ nhà riêng và địa chỉ chỗ làm.

Và tất nhiên, câu chuyện ngụy tạo.

Ngày hôm nay thật là mệt mỏi. Mười sáu nhiệm vụ bao gồm vụ này – đây hẳn phải là một kỷ lục mới. Jackie có một anh bạn làm tại công ty, và anh ta đã xin cho cô vào làm - một công việc tạm thời cho đến khi tìm được việc khác tử tế hơn. Nhưng đó là ba năm trước rồi. Bằng cách nào đó, cô đã bị

dụ ký hợp đồng năm năm, và vết nhơ trên hồ sơ đã bắt đầu làm rệu rã tinh thần cô. Cô nhìn lại mặt mũi trong gương chiếu hậu, nở một nụ cười giả để xem son có bị dính trên răng không. “Vụ cuối cùng trong tuần,” cô tự nhủ, chuyển sang tư thế ngay ngắn. Phong thái chuyên nghiệp là rất quan trọng. Nhân vật này, ông Price, sắp sửa nhận được tin xấu.

Cô mở cửa xe và bước ra ngoài, vượt phẳng bộ đồng phục áo liền quần trắng lơ bịch. Thêu trên túi áo ngực là logo công ty - một mặt trời tối giản vừa trông như đang mọc mà lại vừa trông như đang lặn. Trên cổ áo cô có một chiếc camera tí hon luôn được bật, và giắt trên thắt lưng là một khẩu súng điện và bình xịt hơi cay – đề phòng trường hợp mọi chuyện tiến triển theo chiều hướng xấu.

Cô bấm chuông và bước lùi lại.

Khi một người đàn ông tuổi trung niên to lớn đeo kính gọng sừng và mặc áo không nhét trong quần xuất hiện trước cửa, Jackie hỏi ông ta bằng một giọng nghiêm túc nhưng dễ chịu. “Raymond J. Price?”

“Vâng,” ông ta ngập ngừng nói, như thể sẽ rút lại danh tính của mình nếu cần thiết. Ông ta đã nhận ra đồng phục của cô. Trông kiểu cơ thể của ông ta gồng căng lại, sẵn sàng hứng đòn là Jackie biết ngay.

“Xin chào, ông Price. Tôi là một đại diện từ Dịch vụ Ký ức New Vista.” Đó là kịch bản họ đã đưa cho cô, có hết

tên tuổi phù hợp. Họ bảo phải *luôn làm theo đúng kịch bản để được miễn trừ trách nhiệm, để cho rõ ràng, để không mất tinh thần*. “Đây là thông báo chính thức của ông,” cô nói tiếp, “một người ông quen, Sharon Jefferson, đã tự nguyện xóa bỏ ông khỏi ký ức vĩnh viễn của mình.”

Ông ta suy sụp trước mặt cô. “Sharon xóa tôi đi rồi ư?” Căn cứ trên phản ứng của ông ta, Jackie đoán người phụ nữ ấy từng là bạn gái lâu năm, hay thậm chí vợ của ông ta - mặc dù không ai có thể xóa bỏ một người vợ hoặc chồng còn sống nếu chưa ly dị hay không có lệnh của tòa.

Jackie đã mang thông báo xóa bỏ đến cho những người từng là anh chị em, bạn bè chí cốt, chiến hữu binh lửa có nhau. Một số người trở nên đau buồn, một số trở nên hung hãn, một số lạnh lùng hay dửng dưng. Theo quan điểm của cô, tin khó đưa nhất là một đứa con xóa bỏ bố mẹ của mình. Chuyện này vừa hiếm mà lại vừa đắt, bởi lẽ cần phải tạo ra một câu chuyện ngụ tạo chi tiết kéo dài mấy năm liền. Đã có lần một bà cụ tóc bạc hen suyễn yếu ớt đập lên vai Jackie và khóc tu tu vì bị con trai cắt bỏ khỏi cuộc đời mình. Jackie không được phép xem tại sao họ làm vậy – chỉ được biết các câu chuyện ngụ tạo. Tất cả những phần bị lược đi, sự thật, được giữ kín bên trong hầm chứa của công ty và thỉnh thoảng được bên quản lý liên bang kiểm định.

Nhiều người cảm thấy ngạc nhiên trước công việc của Jackie, mặc dù cô cũng chẳng muốn nói gì về nó. Họ nhướn hết lông mày lên khi biết dịch vụ thông báo xóa bỏ có thật.

Phần lớn các vụ xóa bỏ ký ức đơn giản hơn những gì Jackie phải giải quyết, không cần cho người trực tiếp đến thông báo. Bình thường, một sự kiện đau thương đơn lẻ, một SĐĐ, sẽ bị xóa đi. Một số còn là những bí mật giấu kín, chẳng cần phải ngụy tạo câu chuyện nào hết. Những người có thể gợi lại sự kiện đau thương ấy sẽ được cho biết câu chuyện ngụy tạo từ trước, thường là bởi chính bản thân người tham gia xóa bỏ. Chỉ với một quy trình kéo dài mười phút, ký ức xấu có thể bị cắt bỏ. Đó có thể là một sự kiện kinh khủng nào đó, một vụ hành hung, một vụ ngoại tình. Không phải nguyên một chương cuộc đời, không phải nguyên một mối quan hệ. Có một lần, bạn của Jackie Hector – người đã giúp cô gia nhập công ty ba năm trước – đã bảo với cô rằng, “Xóa bỏ một ký ức thì dễ ẹc; xóa bỏ một người thì chẳng khác nào giết người và phải tạo chứng cứ ngoại phạm.”

Ông Price trông có vẻ hơi run rẩy, và phải dựa người vào khung cửa. Ông ta là kiểu người không phản ứng mạnh, á khẩu, hay đơn thuần chết lặng cả người. Jackie nhẹ nhõm hẳn. Nãy giờ cô phải để tay ở gần bình xịt. “Mọi thông tin liên quan đến bà Jefferson đều đã được loại bỏ khỏi các hồ sơ và tài khoản công của ông,” cô nói, đồng thời đưa cho ông ta một xấp giấy. Câu chuyện ngụy tạo là đi làm từ thiện mấy năm ở Kenya. “Xin hãy đọc thỏa thuận bảo mật pháp lý và câu chuyện ngụy tạo này. Chúng tôi cũng đã gửi một bản đến địa chỉ email lưu trên hồ sơ.”

Ông ta nhận mớ giấy mà không buồn nhìn chúng và hỏi, “Bà ấy có nói gì không?” Giống như phần lớn các vụ việc khác tương tự, ông ta không được biết trước gì hết.

Ai lại muốn nói với người khác rằng, *Em muốn xóa anh?*

“Đây là lời tuyên bố từ bà Jefferson,” Jackie nói, chỉ cho ông ta thấy một phần phụ lục. Các lời tuyên bố trong các vụ xóa ký ức rất khác nhau, từ những bức thư dài dòng văn tự khiến chồng giấy tờ thêm nặng trĩu cho đến những câu với chỉ một từ. “Cút,” là từ rất hay được dùng, nhưng lời tuyên bố của bà Jefferson thì chỉ nói, “em xin lỗi.”

Sau khi đã xong phần khó khăn nhất, Jackie đọc phần miễn trừ trách nhiệm mình đã thuộc lòng. “Bà Jefferson không thể nhớ hay nhận ra ông. Chúng tôi hết sức không khuyến khích liên hệ với bà ấy trong tương lai, và làm lệch câu chuyện ngụ ý tạo chính thức là một tội liên bang theo Đạo luật Bảo vệ Ký ức.”

Phá ngụ ý tạo, thuật ngữ dùng để chỉ tội ấy, là sẽ phải chịu án phạt rất cao, bị lệnh cưỡng chế, và thậm chí cả án tù. Jackie đã từng chứng kiến một số bệnh nhân túng quẫn phải quay trở lại phòng khám theo lệnh bác sĩ. Có kẻ ngu ngốc nào đó đã phá vỡ ảo tưởng của họ, khiến họ bị rối và hoảng loạn, chỉ biết chờ trời sụp xuống.

Đôi khi tệ hơn cả tin xấu kia là phần Jackie phải đưa tờ ấn phẩm gấp ba của công ty ra, quảng cáo rất trơ trẽn: *Xóa*

bỏ đôi có thể sẽ phù hợp với bạn. Cô chờ một lát rồi hỏi, ông ta đã hiểu hết mọi thứ chưa. Ông ta ký lên màn hình như thể ký nhận một gói thuốc độc và đóng cửa lại.

Lúc Jackie quay trở lại trong xe, kiệt quệ sụi người xuống thì mặt trời đã bắt đầu lặn. Chiếc xe công ty này mới hơn xe riêng của cô, một mẫu xe tự lái thường xuyên khiến cô phải vội vã nắm lấy tay lái. Trên đường về nhà, cô nghĩ về tất cả những nhiệm vụ đã thực hiện trong ngày. Người phụ nữ cầu kính bị chính chị mình xóa bỏ, và chắc là hoàn toàn có lý do; cậu học sinh cấp ba cô phải kéo ra khỏi lớp để báo tin rằng mẹ đẻ của cậu ta đã xóa bỏ anh ta khỏi ký ức của mình. Các câu chuyện nguy tạo đều rất phổ thông – đi du học, một vụ tai nạn trượt tuyết gây mất trí nhớ nhỏ, một công việc bàn giấy không màu mè nhưng thú vị. Hector nói điểm mấu chốt của một câu chuyện nguy tạo tốt là giữ cho nó nhạt nhẽo ở một mức nhất định. Nếu bị ngộ độc thực phẩm trong kỳ nghỉ ở Châu Âu, sao nó lại có thể là giả tạo được?

Jackie ngấm dòng xe cộ bên ngoài cửa sổ, ngấm vàng dương hồng trắng sà thấp lóe chói trên xe. Có lẽ giờ là lúc bắt đầu lại từ đầu. Cô đã tích tiền được vài năm rồi. Cô từng cân nhắc xóa bỏ ký ức của bản thân về quãng thời gian này, về công việc kinh khủng này, và thay thế nó với việc gì khác đáng làm và nhẹ nhàng hơn. Nhưng cô không đời nào dám làm vậy – ý nghĩ có người đến gõ cửa đồng nghiệp cô luôn khiến cô ngừng lại, ý nghĩ phải thông báo cho bố mẹ trước

khi thực hiện quy trình ấy, hay rút cuộc chết nhất và để mấy phong bì to dùng thông báo với cả gia đình rằng: *Jackie không còn nhớ gì về quãng thời gian làm việc tại Dịch vụ Ký ức New Vista*. Thế thì mỉa mai quá.

Cô không đời nào dám.

Khi vẫn còn mười phút nữa mới về đến nhà, điện thoại cô rung lên. Tin nhắn từ Hector. Tối nay anh ta tổ chức một buổi tiệc để ăn mừng việc hợp đồng của mình với New Vista đã kết thúc. “Câu chuyện ngụ ý tạo của tôi kết thúc rồi,” anh ta viết, chốt lại tin nhắn với một loạt dấu chấm than và biểu tượng cảm xúc. Cô nhấn lại, hỏi ý anh ta bảo câu chuyện ngụ ý tạo là như thế nào. Một chốc sau, anh ta gọi đến. Jackie cảm thấy rất rối lúc nghe máy. “Anh nói về chuyện gì thế, Hector?”

“Cô biết đấy, lý do chúng ta làm việc này,” anh ta nói. Căn cứ vào giọng lẽ nhè của anh ta cô tin anh chàng đã uống hết một, hai chai bia rồi. “Tại sao chúng ta làm việc tại công ty ấy.”

Jackie thấy cứ rờn rợn, như thể có ngụ ý gì đó đáng nhẽ ra cô phải hiểu nhưng lại không. “Tôi không hiểu.”

Anh ta chửi thề. “Tôi tưởng cô biết rồi. Tất cả mọi người đều biết mà, đúng không?” Có thể anh ta đã nốc hơn hai chai. “Tại sao chúng ta lại phải lĩnh lương bèo bọt cho công việc này, tại sao tất cả chúng ta đều ký hợp đồng nhiều

năm dù không có phụ cấp ấy?” Anh ta bật cười châm biếm.
“Tất cả mọi người nhận công việc này để trả nợ công ty.”

Cô chế nhạo. “Tại sao chúng ta lại nợ công ty?” Nhưng ngay khi vừa nói ra câu đó, mọi chuyện trở nên rõ ràng. Cô bất thành lời nhận ra, choáng váng vô cùng.

Đây là câu chuyện ngụ ý tạo của họ. ■

Truyện gốc đăng trên Daily Science Fiction.

R.L. Thull

R.L. Thull là một nghệ sĩ thiết kế đồ họa, họa sĩ, kiêm nhà văn với một bộ sưu tập rôbot nho nhỏ. Cô hiện là thiết kế viên cấp cao tại Sans Serif. Cô còn viết truyện dưới bút danh R.L. Thull. Các tác phẩm viễn tưởng của cô đã được đăng trên những tạp chí như Daily Science Fiction và Fireside Magazine. Cô hiện đang thực hiện một dự án truyện tranh có tên The Neighbors.

CUỐN BRITANNICA BỤI BẶM

Wendy Nickel
(Long Nguyễn dịch)

BÀ GIỮ BỘ TỪ ĐIỂN BÁCH KHOA TOÀN THƯ Britannica cũ kỹ, bụi bặm của mình trong chiếc tủ gỗ sồi Trung Quốc nặng nề trong phòng khách. Chúng nằm đó, ẩn đằng sau mớ bằng cấp của bà và bức ảnh phai mờ thời bà còn trẻ, mặc một bộ vét, bắt tay với một trong những tổng thống cuối cùng của Cựu Thế giới. Mọi lần băng qua căn phòng, tôi lại nhón chân để được nhìn thấy phần gáy trắng nhợt, cao và thẳng và bất động của nó trong lúc quân lính tuần tiễu trên các con phố.

Bà đeo chìa khóa quanh cổ, nhét vào trong áo. Bà không bao giờ bỏ nó ra – ngay cả trong những kỳ tắm hàng tuần của chúng tôi, hay lúc chăm sóc Vườn Phồn thịnh, hay ngay cả trong các đợt kiểm tra sức khỏe định kỳ hàng năm.

Có một lần, lúc tôi hỏi về nó, bà cho tôi ngồi lên lòng và đưa tay vuốt tóc tôi và nở nụ cười buồn bã quen thuộc của mình.

“Cháu có mấy app từ điển bách khoa toàn thư trên máy tính bảng còn gì, Maddy. Tại sao cháu lại muốn đọc mấy quyển sách cũ ấy?”

Tôi thử giải thích, nhưng mới chín tuổi thì khó mà diễn giải được cái cảm giác nhiệm màu của sách giấy, kiến thức của chúng và sức nặng của chúng trên đôi bàn tay tôi. Và các cuốn sách như thế - những cuốn có từ trước cuộc chiến - là một thứ hết sức quý hiếm.

“Khi cháu đủ lớn,” bà nói, đồng thời vỗ nhẹ lên bàn tay tôi, “bà sẽ lấy chúng xuống và chúng ta sẽ cùng đọc chúng, và bà sẽ giải thích cho cháu hiểu những gì chúng nói.”

“Điểm môn đọc của cháu cao nhất trường,” tôi phụng phịu nhắc bà. “Lúc kiểm tra cháu vượt bậc tuổi hai năm liền đấy.”

“Cháu à, đôi khi hiểu không chỉ đơn thuần là biết nghĩa của từ đâu. Cho đến lúc ấy thì hãy nhớ... chúng ta không được phép nhắc đến chúng.”

“Kể cả với Janice hay Malee.” Tôi đã từng nghe bà nhắc và biết bà sẽ không tạo ngoại lệ, ngay cả đối với bạn thân của tôi.

“Không nói cho ai hết,” bà nói, nắm chặt lấy bàn tay tôi đến đau nhói.

“Không nói cho ai hết.”

Hai tuần sau, mớ bom dội xuống, hết như ánh sao rơi xuống từ trên trời. Phòng ngủ ở mé tây nam ngôi nhà của bà lãnh toàn bộ vụ nổ đầu tiên. Mở cửa phòng bà ra chẳng khác nào mở một cánh cửa dẫn vào địa ngục, chẳng có gì ngoài khói và tro tàn đón chào tôi.

Với ánh sáng của những ngọn lửa bốc ngùn ngụt trên phố, tôi cứ thế chân trần chạy dọc hành lang, tay chìa ra, gào khóc, hoảng loạn tìm kiếm gì đó, bất cứ thứ gì để tóm lấy. Tôi nhớ các quy tắc lúc diễn tập trốn bom: không bao giờ được quay trở lại lấy thứ gì cả. Nhưng tôi không thể tay không bỏ đi được, đúng không?

Tôi cần thứ gì đó để nhớ về bà.

Lúc băng qua phòng khách, các mảnh kính vỡ từ chiếc tủ Trung Quốc lấp lánh trên sàn nhà và lọt vào mắt tôi. Mặc dù bị các mảnh vỡ cửa vào chân, tôi gần như chẳng còn cảm nhận được chúng nữa trước nỗi đau trong tim mình. Tôi leo lên kệ, ngón tay nắm lấy tập đầu của bộ từ điển bách khoa toàn thư. Cái tủ suýt nữa thì đổ nhào lúc tôi kéo nó ra.

Cuốn sách rơi xuống sàn nhà, các trang giấy của nó loạt xoạt mở ra như những cặp cánh, mỏng như da và đáng yêu

và mỏng manh. Khói tràn vào từ hành lang, và tôi đẩy cửa đóng lại để ngăn khói. Quyển sách hút lấy tôi: hết từ này đến từ khác rồi lại đến từ khác. Quen thuộc, nhưng xét cho cùng... lại không.

Hiến pháp. Dân chủ. Tự do. Các trang lịch sử đã bị viết lại.

Chỉ có điều không phải như vậy. Những cuốn sách này cổ hơn; chúng tồn tại từ trước thời những thứ tôi tưởng mình biết rất lâu. Bà đã nói đúng; tôi biết nghĩa của chúng, nhưng không thể hiểu được, ít nhất cho đến khi một quả bom khác khiến mặt đất rung chuyển. Các trang giấy lại mở ra, lần này là một trích dẫn.

“Lịch sử được viết bởi kẻ thắng cuộc.”

Nhưng nhờ phe không chính nghĩa thắng thì sao?

Lính bên ngoài la lối, lớn tiếng dùng loa quát tháo. Họ đang càn quét trên phố, tụt hết những đứa trẻ lạc lại. Những đứa trẻ như tôi, để tống lên xe tải và chở ra khỏi nơi đổ nát này. Để được giải cứu. Bảo vệ. Giáo dục. Huấn luyện. Để trở thành lính và giáo viên của ngày mai.

Tôi không thể ở lại đây một mình giữa cảnh đổ nát. Nhưng điều ấy không có nghĩa là tôi phải tuân lời họ.

Những người lính lại hô lớn, lần này gần hơn, và ngay trước khi họ đập cửa vào mang tôi đi, tôi nhét cuốn từ điển bách khoa toàn thư vào trong áo của mình. ■

Truyện gốc đăng trên Dally Science Fiction.

Wendy Nikel

Wendy Nickel là nhà văn viết truyện giả tưởng, có bằng giáo dục tiểu học, đam mê các chuyến đi đường dài, và rất hay quên tách trà mình pha để đâu rồi. Các truyện ngắn của cô từng xuất hiện trên *Fantastic Stories of the Imagination*, *Daily Science Fiction*, *Nature: Futures*, và nhiều tạp chí khác. Đầu năm 2018, cô xuất bản một cuốn tiểu thuyết du hành thời gian có tên *The Continuum*.

**SCI FI
MUÔN VẼ**

METAL GEAR SOLID (FILM)

BenMauro

<https://bit.ly/2P6P0IB>

HEY, HELLO

FotoN-3

<https://bit.ly/2xZsyRY>

OLD PLANET COLONY

katya-gudkina

<https://bit.ly/2PfhDdq>

MOBILE DRACOLOGY LAB

kepperoni
<https://bit.ly/2QqGQC4>

SCIENCE FICTION SCENE 4

paooo

<https://bit.ly/2ya3yXt>

HEAVY COMPANY

Prospass

<https://bit.ly/2NjH4Jm>

THE OUTPOST //

SamMuk1R1

<https://bit.ly/2P9Atny>

TRADE A NEW WORLD

Shue13

<https://bit.ly/2xY0ZZz>

N.S.S.

SNikola

<https://bit.ly/2DUgoiU>

A FRIENDLY PLACE

Tryingtofly
<https://bit.ly/2DWLma2>

INDIE SCI FI

7TH AEON

7TH AEON

7TH AEON

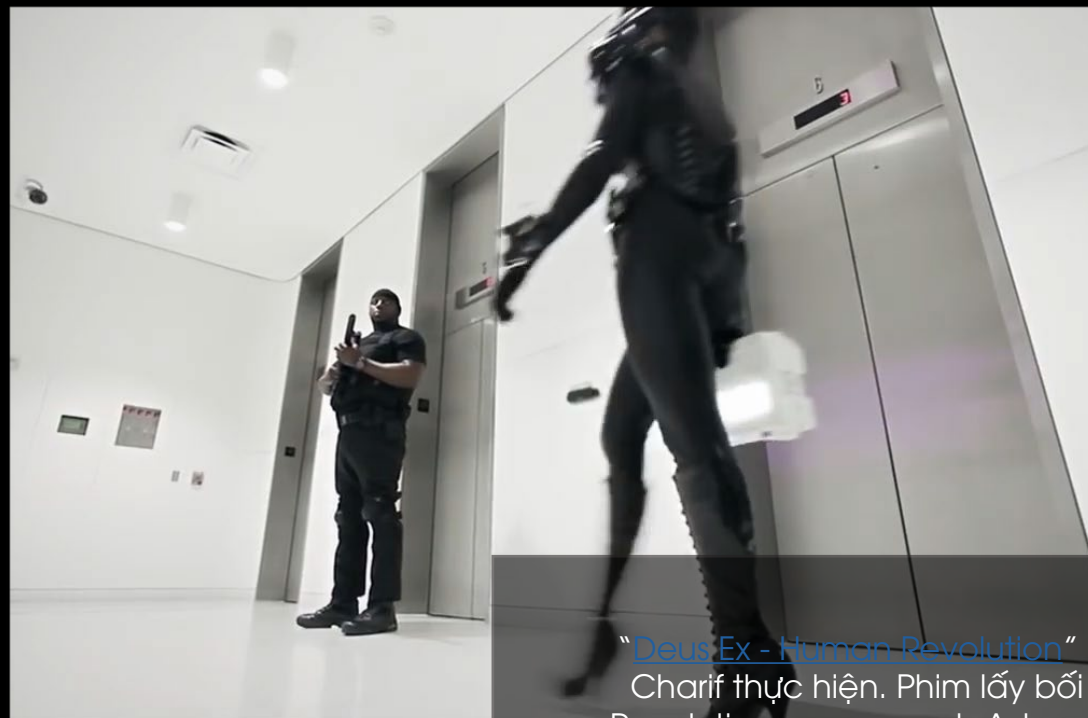
"[7TH AEON](#)" là phim ngắn do nhóm làm phim 7TH AEON thực hiện. Phim lấy bối cảnh nước Nhật trong tương lai, khi con người đã không còn tự thay đổi để sống hòa hợp với môi trường nữa, và thay vào đó gò ép môi trường phải biến đổi để thích ứng với những ham muốn của mình.

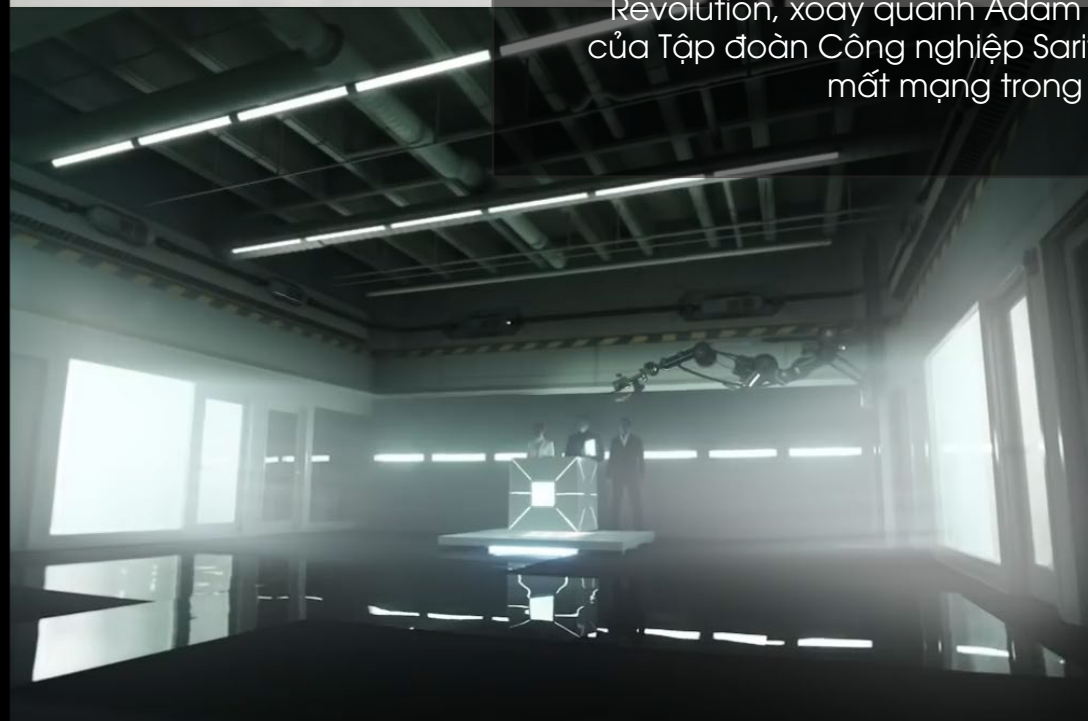

DEUS EX - HUMAN REVOLUTION

Moe Charif

"[Deus Ex - Human Revolution](#)" là phim ngắn do đạo diễn Moe Charif thực hiện. Phim lấy bối cảnh là game Deus Ex Human Revolution, xoay quanh Adam Jensen, một tư vấn viên an ninh của Tập đoàn Công nghiệp Sarif, được "cải tiến" sau khi suýt nữa mất mạng trong lúc làm nhiệm vụ.

NHÂN SỰ THỰC HIỆN:

Hương Phạm
↳ Dịch thuật

Long Nguyễn
↳ Dịch thuật
Dàn trang
Thiết kế

TƯ LIỆU HÌNH ẢNH:

BenMauro
↳ <https://bit.ly/2P6P0iB>

FotoN-3
↳ <https://bit.ly/2xZsyRY>

katya-gudkina
↳ <https://bit.ly/2PfhDdq>

kepperoni
↳ <https://bit.ly/2QqGQC4>

paooo
↳ <https://bit.ly/2ya3yXt>

Prospass
↳ <https://bit.ly/2NjH4Jm>

SamMuk1R1
↳ <https://bit.ly/2P9Atmy>

Shue13
↳ <https://bit.ly/2xY0ZzZ>

SNikola
↳ <https://bit.ly/2DUgoiU>

Tryingtofly
↳ <https://bit.ly/2DWLma2>

Alex Falk
↳ <https://bit.ly/2Je4K1e>

CREDITS

(SẮP XẾP THEO THỨ TỰ
BẢNG CHỮ CÁI)

7TH AEON
↳ <https://bit.ly/2FkiJQG>

Moe Charif
↳ <https://bit.ly/2zAAeeD>

A. T. Greenblatt
↳ <https://bit.ly/2R7UBGa>

R.L. Thull
↳ <https://bit.ly/2D0ZEW1>

Wendy Nikel
↳ <https://bit.ly/2ElpCPv>

TƯ LIỆU BÀI VIẾT:

A. T. Greenblatt - "Heavy Lifting"
↳ <https://bit.ly/2EG6Ok8>

R.L. Thull - "Cover Story"
↳ <https://bit.ly/2Pnhqbw>

Wendy Nikel - "Britannica in Dust"
↳ <https://bit.ly/2JdHEHY>